

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΒΙΑΣΜΟ...

Κατά τη διάρκεια των εορτών φοιτητής από σχολή της Ξάνθης βίασε μία κοπέλα. Δεν θεωρούμε αναγκαίο να αναφερθούν λεπτομέρειες για το πώς, το γιατί κ.λπ. συνέβη αυτή η πράξη, καθώς για εμάς η καταγγελία ενός βιασμού δεν χωρά αμφισβήτηση. Αυτό γιατί το ίδιο το άτομο που δέχεται το βιασμό γνωστοποιώντας την επίθεση, έτσι κι αλλιώς στιγματίζεται κοινωνικά. Η περαιτέρω ανάλυση έχει μόνο ως αποτέλεσμα το άτομο να βιώνει ξανά και ξανά το βιασμό του. Λόγω του ότι ο βιαστής ήταν φίλος, συμφοιτητής, γείτονας μας, κρίνεται αναγκαία η γνωστοποίηση του περιστατικού τόσο στη φοιτητική κοινότητα, όσο και στην ευρύτερη κοινωνία, προκειμένου να γίνει ξεκάθαρο ότι οποιοσδήποτε έχει τέτοιες συμπεριφορές ή τις συγκαλύπτει δεν χωράει στους χώρους τους οποίους μένουμε, τρώμε, σπουδάζουμε, διασκεδάζουμε και γενικότερα στους χώρους στους οποίους κινούμαστε.

Χρειάζεται να καταστεί σαφές ότι για εμάς ως βιασμός ορίζεται κάθε επιβαλλόμενη σεξουαλικοποιημένη πράξη – με ή χωρίς διείσδυση – στην οποία δεν υπάρχει συναίνεση. Ένας βιασμός δεν είναι κάποιο είδος «ανωμαλίας», αλλά η επιβολή εξουσίας στο άτομο που κάθε φορά τη δέχεται. Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι η πατριαρχία είναι εκείνη που γεννά σεξιστικές, εξουσιαστικές συμπεριφορές και πράξεις βίας. Τα «ψιτ» στο δρόμο, τα παρεμβατικά βλέμματα και αγγίγματα, η υποτίμηση των ατόμων με «μη κανονικές» σεξουαλικές προτιμήσεις ή αυτών που δεν ανταποκρίνονται στα κυρίαρχα έμφυλα πρότυπα, είναι μόνο κάποια παραδείγματα έμφυλης καταπίεσης. Κατ' επέκταση, οι βιασμοί ή ακόμα και οι δολοφονίες δε θα πρέπει να λαμβάνονται ως μεμονωμένα περιστατικά αλλά ως κάποια από τα στιγμιότυπα κορύφωσης των εξουσιαστικών / σεξιστικών συμπεριφορών.

Η κοινωνία που ζούμε είναι βαθιά πατριαρχική, έτσι όλα όσα προαναφέρθηκαν δεν γίνονται αντιληπτά ως σεξιστικές και εξουσιαστικές συμπεριφορές, αλλά κανονικοποιούνται και καταλήγουν να είναι κοινωνικά αποδεκτά. Έτσι, κάθε πράξη βίας νομιμοποιείται στο κοινωνικό πεδίο. Ακόμη και σε περιπτώσεις έντονης έμφυλης βίας όπως είναι οι βιασμοί, οι ξυλοδαρμοί, η ενδοοικογενειακή βία, οι δολοφονίες, το κράτος και οι μηχανισμοί του στέκονται απέναντι στους καταπιεσμένους/ες χρησιμοποιώντας ένα πολύ συγκεκριμένο μοτίβο διαχείρισης και προβολής των περιστατικών αυτών. Η κυρίαρχη στάση και ο στόχος του είναι η υποτίμηση αυτών των πράξεων βίας και η προβολή τους ως ξεκομμένες από το φαινομενικά υγιές και ελέγξιμο κοινωνικό περιβάλλον / σύνολο. Έχουμε δει σε περιπτώσεις βιασμών που γνωστοποιούνται, οι θύτες να παρουσιάζονται είτε ως ψυχικά ασθενείς, είτε να υπερτονίζετε η εθνικότητα και η ταξική τους προέλευση, όταν αυτοί δεν είναι οι φιλήσυχοι Έλληνες πολίτες. Όταν πάλι ο θύτης ανήκει στην τελευταία κατηγορία, τότε παρουσιάζεται ως το καλό παιδί και η πράξη είτε αποσιωπείται είτε τίθεται υπό αμφισβήτηση. Γίνεται άμεσα αντιληπτό ότι για να καταγγείλει μια κοπέλα το βιασμό της και να μη στοχοποιηθεί η ίδια, θα πρέπει ο βιαστής να κατηγοριοποιείται σύμφωνα με συγκεκριμένα κοινωνικά στερεότυπα, μη αποδεκτά από την κανονικότητα. Ένας ακόμη τρόπος συγκάλυψης τέτοιων γεγονότων είναι η ενοχοποίηση των ατόμων που δέχονται τη βία, εστιάζοντας στην κοινωνική τους θέση, στο τι φορούσαν, γιατί βρέθηκαν σ' εκείνο το μέρος εκείνη τη στιγμή, γιατί δεν αντιστάθηκαν και λοιπές αποπροσανατολιστικές ερμηνείες / αναλύσεις.

Η αστική δικαιοσύνη ως ένας κρατικός μηχανισμός κρατά ακριβώς την ίδια στάση σε τέτοια ζητήματα. Από την ώρα της καταγγελίας το άτομο που δέχτηκε τη βία αμφισβητείται και καλείται να αποδείξει την εγκυρότητα των ισχυρισμών του μέσα από πολλαπλές αναλυτικές περιγραφές του τί ακριβώς βίωσε, κάνοντάς το να το ξαναζήσει. Κατά τη διάρκεια της διαδικασίας αυτής το άτομο συχνά χλευάζεται και υποτιμάται. Το ίδιο καλείται να αντιμετωπίσει ξανά μέσα στις δικαστικές

αίθουσες όπου είναι αναγκασμένο να υποστεί τη βαρβαρότητα του αστικού νομικού πλαισίου. Ένα νομικό πλαίσιο που αναγνωρίζει ως βιασμό μόνο τη διείσδυση απαιτώντας ιατροδικαστική γνωμάτευση η οποία όχι μόνο δεν αποτελεί τεκμήριο, αλλά πολλές φορές είναι ακόμη και κατευθυνόμενη.

Για εμάς όπως προείπαμε, οι βιασμοί, οι ξυλοδαρμοί, οι χλευασμοί ατόμων με «μη κανονικές» σεξουαλικές προτιμήσεις, η ενδοοικογενειακή βία και οποιαδήποτε έκφραση έμφυλης βίας αποτελούν μόνο κάποιες από τις προεκτάσεις των ιεραρχικά και ταξικά δομημένων κοινωνιών. Ο ρατσισμός και ο σεξισμός είναι «ζωτικά» χαρακτηριστικά της δομής και λειτουργίας του κυρίαρχου συστήματος και συντελούν στη συντήρηση και διαιώνιση του κόσμου της εκμετάλλευσης και των διακρίσεων. Το βλέπουμε στο ίδιο πρίσμα με τις υπόλοιπες επιθέσεις του εκάστοτε διαχειριστή της εξουσίας, από τους πνιγμούς μεταναστών και τον εγκλεισμό τους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, τους πλειστηριασμούς πρώτης κατοικίας, τα εργατικά ατυχήματα, μέχρι την καταστροφή του περιβάλλοντος και τους διακρατικούς πολέμους στο βωμό του κέρδους. Τα παραδείγματα είναι αμέτρητα και όλα έχουν ως κοινό παρονομαστή την ύπαρξη καταπιεστών και καταπιεσμένων που έχει ως φυσική συνέχεια την επιβολή δύναμης και εξουσίας από τους μεν προς τους δε. Ο αγώνας ενάντια στην έμφυλη βία θα πρέπει να εντάσσεται στον γενικότερο αγώνα ενάντια στο κράτος και την επέλαση του καπιταλισμού, με στόχο την κατάρρευση κάθε μορφής εκμετάλλευσης και καταπίεσης για μια κοινωνία αλληλεγγύης και ισότητας.

Εμείς δεν κάνουμε πίσω όταν μας δολοφονούν τα αφεντικά για επιπλέον κέρδη. Εμείς δεν κάνουμε πίσω όταν μας πνίγει η frontex σε κάθε Φαρμακονήσι. Εμείς δεν κάνουμε πίσω όταν δεχόμαστε σεξιστικές επιθέσεις. Αντίθετα, συλλογικοποιούμε τις αρνήσεις μας στη βάση της κοινωνικής πυραμίδας και ενώνουμε τη δράση μας με τα βαλλόμενα κομμάτια των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων.

ΡΑΤΣΙΣΤΕΣ, ΦΑΣΙΣΤΕΣ, ΒΙΑΣΤΕΣ ΣΤΙΣ ΤΡΥΠΕΣ ΣΑΣ

ΟΥΤΕ ΣΠΙΘΑΜΗ ΓΗΣ ΣΕ ΝΤΑΒΑΤΖΗΔΕΣ – ΒΙΑΣΤΕΣ

ΚΑΜΙΑ ΑΝΟΧΗ ΣΕ ΒΙΑΣΤΕΣ ΚΑΙ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΤΟΥΣ ΣΥΓΚΑΛΥΠΤΟΥΝ

ΚΑΜΙΑ ΜΟΝΗ ΤΗΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗ ΣΕΞΙΣΤΙΚΗ ΒΙΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΖΟΥΜΕ ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΓΕΝΝΑΙΕΣ

Αντισεξιστές / Αντισεξίστριες

Αυτόνομο Στέκι Ξάνθης
steki.xanthis.squat.gr

ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΧΗΜΑ
asp-x.espinblogs.net

Xanadu
ανοιχτός κοινωνικός χώρος
Κουγιουμτζόγλου & 12 Αποστόλων, Ξάνθη
xanadu.espinblogs.net | xanadu@espin.net

* Το κείμενο τροποποιήθηκε μετά από αίτημα της κοπέλας και των συντροφισσών της καθώς δεν επιθυμούσαν να δημοσιοποιηθούν και να αναπαραχθούν κάποια πράγματα με τον συγκεκριμένο τρόπο.